

Cops al pal de paller

Del pacte del Majestic al 9N. D'aliat de la dreta espanyolista i garantista de la moderació de les aspiracions nacionals catalanes, a enemic públic número u. La federació Convergència i Unió, i més concretament el president Artur Mas i la C de CiU, han estat, des del moment en què a Catalunya es va produir un viratge electoral sobiranista, les fitxes polítiques que l'executiu de Mariano Rajoy i la claca de la ultradreta intenten tombar perquè es produeixi l'efecte dòmino del procés. Sobre el paper, aquest objectiu és estrictament polític, perquè implicaria abocar-la a una desfeta electoral, però és impossible dur-lo a terme sense guerra bruta: degradar la imatge del president de la Generalitat –via escanyament financer i les conseqüents retallades de prestacions socials a Catalunya, amb suposats informes que afecten l'honorabilitat política de l'entorn de CiU i el mateix president, etc.– i provocar una trencadissa ideològica entre CDC i Unió. L'ANC, Òmnium Cultural o qualsevol entitat de la societat civil democràtica són feina de les clavegueres de l'Estat i dels sindicats d'ultradreta.

La clau és Unió? La victòria d'Artur Mas a les eleccions del 25 de novembre de 2012 es va convertir “en una qüestió personal del PP”, expliquen fonts de CiU a Madrid, que asseguren que “després de molts intents de destruir el president, s'han adonat que no se'n surten, al contrari, encara han reforçat més la seva figura, i han vist que l'estratègia no ha de ser només contra Mas, sinó contra CiU. I com es fa? Trencant la federació. Si pot ser, destruint només CDC, però si convé, també Unió. Aleshores ja tenen un partit més dèbil”.

En aquest punt, entra en joc la història que escampa el PP i que, de fet, recupera una idea que sempre ha circulat: crear una marca blanca del PP a Catalunya, com Unió del Poble Navarrès (UPN), que aglutinaria els

Ofec financer de Catalunya, atacs judicials a la llengua, assetjament a Artur Mas, maniobres per trencar la federació CiU i suposades ofertes temptadores del PP a Unió. És l'estratègia política del Govern de Madrid, tolerada pel PSOE, per desactivar el procés. Fronts polítics, per cert, que necessiten la guerra bruta paral·lela per funcionar.

desencantats de CiU i els populars catalans supervivents –sense Camacho– per presentar-se a unes hipotètiques eleccions plebiscitàries. I Duran Lleida estaria al capdavant d'aquesta operació. Aquesta aventura “la fan córrer diputats del PP a Madrid”, confirmen fonts de CiU. “Els agrada explicar-ho per analogia amb el cas de Baviera, en què la Unió Social Cristiana (SCU) fa de marca blanca del partit liderat per Angela Merkel (CDU). Al PP li agradaria poder fer el mateix amb Catalunya, tenir un partit catalanista molt i molt moderat que els fes la feina”, afegixen.

Des dels despatxos d'Unió a Madrid expliquen a EL TEMPS que aquesta possibilitat “és rotundament falsa, una informació interessada sense cap ni peus. En l'hipotètic cas que es creés

aquest partit, és obvi que els resultats electorals serien dolents. El PP tindria el coratge polític per endegar un projecte com aquest, i a hores d'ara no hi ha manera d'entendre'ns”. De fet, aquestes fonts llegeixen els rumors del PP “en clau de carregar-se la figura política de Duran Lleida”, i afegixen que des de Catalunya, “i això inclou els nostres propis socis”, també hi ha “conspiracions contra Duran”.

Des de Barcelona, el vice-secretari general d'Unió, Antoni Font, reconeix que “la idea fa molts anys que s'arrossega i l'han usat molts partits per anar contra Unió, amb la idea de fer aflorar diferències amb CDC, però no ens trencarà ningú. Si ho hem de fer serà de mutu acord, sense tercers”. Font també descarta per motius ideològics que Unió estigui disposada a una entesa amb el PP: “No som conservadors, som socialcristians, i som un partit catalanista, no tenim cap punt de coincidència amb un partit conservador i espanyol”.

Suport mediàtic i financer. Fonts consultades per aquest setmanari assenyalen que “a Catalunya, aquest desig del PP de destruir CiU i arrossegar Unió cap al PP compta amb aliats mediàtics i financers, només cal pensar en els sopars en què comparteixen vetllada el comte de Godó, Isidre Fainé, Duran Lleida i empresaris catalans que van contra el procés”. Però aquestes fonts remarquen que “a hores d'ara, Duran ja s'ha adonat que aquest camí només el portaria a acabar els seus dies polítics com un traïdor de Catalunya i amb un fracàs electoral estrepitos al sarró”. És més, afegixen aquestes fonts, “les seves terceres vies són d'autodefensa, perquè sap que si això acaba malament, o se'n va a casa o tindrà un paper patètic. És com el paper de la Lliga a la República, en què la meitat de la gent va acabar anant-se'n amb Franco”.

D'altres fonts de Madrid afegixen que “el més probable és que Duran no es presenti ni per Unió a les properes

Les relacions entre Artur Mas i Josep Antoni Duran Lleida sempre han estat tenses, més encara des de l'aposta de CDC per la independència.

eleccions. S'ha vist implicat en un procés que l'ultrapassa totalment i el jubila, la història i la realitat l'han jubilat, i ara busca una gàbia daurada per retirar-se". Aquesta gàbia podria ser Gas Natural, segons apunten diverses fonts.

A més, a Unió sembla prou blindat el relleu de Duran per part del conseller d'Interior, Ramon Espadaler. "I què faria aquesta marca blanca del PP en unes eleccions com les properes, treure com a màxim 6 diputats, tenint tot el poder mediàtic de Godó i els diners per fer campanya? Sumats als que pugui arreplegar el PP, una vintena? En Duran és molt més llest que les ments pensants del PP", rebla un convergent consultat per EL TEMPS.

I encara més, si bé és veritat que Duran Lleida fa i desfà al seu gust en Unió Democràtica, "si entregués el partit al

PP, trencaria Unió, no trencaria CiU, i segur que hi hauria una revolta interna i una part important se n'aniria a CDC i Unió seria del tot irrellevant", afegeixen fonts de CDC.

De fet, el mateix Duran Lleida ha fet arribar als seus col·laboradors més propers l'avertiment que arribarà un moment en què no podrà seguir CiU i "haurà de baixar del carro". Quan serà aquest moment? "No ho sabem, però si arriba el conflicte obert per la consulta del 9N, o Artur Mas convoca unes plebiscitàries, la situació d'Unió respecte de CiU canviarà molt", remarquen fonts properes a Duran.

I encara hi ha un altre element que cal tenir en compte. "El PP també té unes certes ganes de traureu-se'l de sobre perquè ja no els és útil com a pont d'entesa entre Catalunya i Espanya. És evident

que hi ha un clima de confrontació en aquesta missió històrica que ell s'ha atribuït de pont i de facilitació del diàleg, que ara ja ningú no la hi compra. I dubto molt que en Duran vulgui dir, abans de marxar, dinamitem CiU i entreguem les restes d'Unió al PP i fotem el camp", insisteix una font d'Esquerra, que, a més, confirma que li arriben de manera directa "les ganes confesses i admeses de Duran Lleida per retirar-se de la política i dedicar-se a l'empresa privada i a viatjar".

La trencadissa és possible? "Si Mas posa com a primer punt la declaració d'independència en unes hipotètiques eleccions plebiscitàries, tindrem un problema perquè Unió no s'hi pot afegir. A més, la setmana passada CDC va fer una unió electoral amb Reagrupament, això tampoc no ajuda", con-

Un rumors "fals" però persistent

Vicent Sanchis

Periodista

Madrid en va ple; Barcelona, també. Allà gairebé tots ho afirmen, ací molts ho neguen. Segons aquesta brama, Mariano Rajoy, amb suports diversos i de qualitat, estaria enllestint una operació que comportaria la desmembració de Convergència i Unió. O més aviat d'Unió respecte a Convergència. Encara plana sobre el conscient col·lectiu l'amenaça de José María Aznar: "Espanya no es trencarà però la societat catalana ja acusa fissures". Quan l'ex-president del govern espanyol va formular aquest desig n'hi ha que van pensar encara en la temptativa llerrouxista habitual. És a dir, en la utilització de la immigració dels anys 60 per bloquejar l'intent sobiranista. Ausades que ho han intentant, però aquest front no és tan fràgil com alguns voldrien. Curiosament, més enllà de Ciutadans, l'únic intent que s'ha mogut en l'anomenada societat civil és un moviment de signe contrari. Sota la denominació Súmate, immigrants castellanoparlants que diuen sentir-se espanyols defensen obertament la independència de Catalunya com a única solució a un "encaix" tan pendent com improbable.

La trencadissa, per tant, és una altra, i apunta cap a una persona més que cap a un partit. El PP i el govern de Rajoy no intentarien girar Unió Contra Convergència, sinó convèncer el líder socialcristià per

encapçalar una aventura en solitari, amb la gent del seu partit més incòmoda amb l'opció independentista de Convergència i amb alguns dirigents d'aquest darrer partit. Per ara, tot plegat no passa de ser una especulació, però l'"especulació" es mou. Així ho han reconegut a aquest setmanari importants noms del PP autodenominat "nacional". El mateix Duran accepta sense massa prevencions la pròpia incomoditat. "Arribarà un moment en què haurem de baixar del carro", concreta més encara ell mateix.

Quines possibilitats tindria una nova opció que reivindicués el catalanisme "central i moderat"? Quants vots podria aconseguir una candidatura que s'identificara amb la denominada "tercera via"? Estaria disposat el Partit Popular a sacrificar les pròpies sigles a Catalunya i donar pas a un intent com ho va ser Unió del Poble Navarrès? Què passaria amb Unió? Es mantindria lligada a Convergència amb un nou líder? Són les preguntes que es fan en aquests moments, no només Josep Antoni Duran i Lleida, sinó també alguns dirigents de la federació i importants homes dels negocis i les finances catalanes. Afirmen noms decisius del partit socialcristià que tot això són especulacions, que l'intent no passa de ser un rumor maliciós. Però el rumor persisteix. I és sensat considerar aquesta probabilitat una alternativa més, que s'aclarirà a mesura que s'acosten unes més que probables eleccions plebiscitàries.

EL TEMPS

perquè som confederals", argumenta Antoni Font, que admet que "si realment es tanquen totes les portes espanyoles per fer una consulta, i si arribessin unes plebiscitàries, aleshores s'obrirà un altre escenari per al futur de CiU i d'Unió".

I si la direcció d'Unió a Barcelona assegura que "no percebem cap intent del PP de destruir CiU", des d'ERC i des de CDC a Madrid no tenen cap dubte que Artur Mas i la trencadissa de la federació són el blanc del PP i el seu entorn mediàtic i ideològic.

Tant CDC com ERC coincideixen a assenyalar que, sigui quin sigui el resultat de l'estratègia del PP per destruir CiU o arrossegar Unió a les seves tesis, la figura d'Artur Mas romandrà intacta. "És fort i és un líder indiscutible. Unió és un problema, però si Mas continua complint, encara que sigui esgrimint UDC per no ser tan decidit com voldria, se'n sortirà. Al capdavall, els arrossega en les decisions importants i pot dir que està fent un servei al país carregant amb Unió", reconeixen fonts d'ERC, convençudes que Mas mantindrà el lideratge del procés.

Troc: pacte fiscal per 9N. Més enllà d'intentar fer fracassar el procés sobiranista provocant el divorci entre

fessa un representant d'Unió a Madrid, que adverteix que "si es trenca CiU també es trenca Unió, i això només a favor d'ERC i Ciutadans".

Per contra, fonts oficials d'Unió no volen "especular" sobre la possibilitat d'un trencament amb CDC per

la qüestió sobiranista, i insisteix a presentar-se com l'única força capaç d'aglutinar totes les sensibilitats catalanistes: "La nostra fórmula difereix de la del PP en el procés, també del federalisme del PSOE, i tampoc no ens serveix el model independentista,

Una de les armes de l'Estat per intentar aigualir el procés és l'escanyament econòmic de la Generalitat, amb límits de dèficit impossibles i amb el xantatge del Fons de Liquiditat Autònomic, que, per cert, es paga a preu d'or, té un interès del 5,5%.

CDC i Unió i desestabilitzant el president, el PP atia el front lingüístic amb lleis i sentències de tribunals contra la immersió a l'escola que tenen com a únic objectiu dividir la societat catalana per raó de la llengua, trencar la cohesió social i la bona convivència al voltant d'aquesta qüestió.

I el front més perillós, l'econòmic. Escanyar les finances públiques amb l'establiment d'uns objectius de dèficit autonòmics completament inassolibles per dinamitar qualsevol marge de maniobra i provocar que les contínues retallades minvin dràsticament el suport dels ciutadans a l'executiu català. Fer dependre al màxim la Generalitat del Govern espanyol a través del Fons de Liquiditat Autònomic no sols supedita els moviments presupostaris de Catalunya a la voluntat de Madrid de concedir liquiditat, sinó

Unió titlla de “rotundament falsa” la hipòtesi de crear una UPN a la catalana amb el Partit Popular

que hipoteca encara més els comptes públics catalans amb els elevats interessos —el 5,5%— d'aquest crèdit. En aquest escenari, si l'executiu de Mariano Rajoy aconseguís escanyar tant Catalunya que provoqués una revolta social incontrolable contra les retallades, podria ensenyar la carta de l'acord fiscal, aprofitant que el 2014 toca revisió del model de finançament autonòmic.

Tant CiU com ERC, però, no creuen que aquest oferiment fiscal arribi en les properes setmanes, més encara després de la compareixença al Congrés dels diputats catalans, perquè seria mostrar debilitat política, i encara menys que aquesta oferta sigui tan rellevant que provoqui un daltabaix en el pacte polític CiU-ERC-ICV i també la CUP. Fonts de CiU a Madrid neguen que tinguin constància oficial d'una hipotètica oferta del govern de Rajoy en aquest sentit: “De cara a les eleccions europees, el PP necessita exhibir fermesa constitucional perquè no se'ls escapin vots cap a UpyD, VOX o C's. Després del 25 de maig segurament mouran alguna fitxa, però serà pura estètica. En tot cas, el país ja no està per un pacte fiscal”. Per contra, Unió trobaria “interessant” una oferta, però aquesta “només podria acceptar-se si prèvia-

ment els ciutadans de Catalunya ho ratifiquen”.

Des d'ERC a Madrid també veuen possible que l'Estat “faci ofertes verbals retòriques i invitacions al diàleg, però res concret i sòlid, ni ara ni després de les europees ni de l'11 de setembre”. De fet, els republicans recorden que l'executiu de Rajoy “ja va fer un parell de moviments, i Francesc Homs els va recordar que no estem en venda. Potser faran ofertes a través de Soraya Sáenz de Santamaría, que té contactes freqüents amb Homs, o faran que surti en algun diari, però ni el PP pot oferir res, perquè si bé Unió, els empresaris grans i els cercles benpensants catalans se'ls posarien de cara, ni CiU pot acceptar un cacauet, perquè seria traïr el poble i suposaria la desaparició de CiU”.

A més a més, una oferta sòlida per a Catalunya provocaria una revolta a l'extrema dreta, la FAES, la caverna mediàtica, José María Aznar, la Conferència Episcopal i part de l'exèrcit. “Els estan atrapatats i no poden fer cap oferta sucosa que pugui aturar el procés, però continuaran tirant cacauets. Aquí ja ningú no pot retrocedir en el procés. Qui agafi un cacauet, és mort”, reblen els republicans.

Gemma Aguilera